

Najvyšší súd

7 Cdo 28/2011

Slovenskej republiky

7 Cdo 29/2011

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ Mgr. M. H.**, bývajúceho vo Z. **2/ J. H.**, bývajúcej vo Z., zastúpený advokátom kancelária H., K. & P. s.r.o. B., proti odporcom **1/ Ing. M. D.**, bývajúcemu v B., **2/ Ing. I. M.**, bývajúcemu v B. , **3/ Ing. B. S., CSc.**, bývajúcej v B., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 430/2004, o dovolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. decembra 2008 sp. zn. 8 Co 246/2008 a uznesení Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2010 sp. zn. 8 Co 344/2010, takto

rozhodol :

Dovolania navrhovateľov 1/, 2/ **odmieta.**

Odporcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 12. októbra 2007 č. k. 12 C 430/2004 – 63 návrh navrhovateľov na náhradu škody podľa „zákona č. 58/1969 Zb.“ o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie odporcov. Odporcom náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že podľa uvedeného zákona (§ 18) je pasívne legitimovaným štát, zastúpený orgánom, ktorý mal nesprávne úradne postupovať, prípadne orgánom, ktorý za nesprávny úradný postup zodpovedá a má spôsobilosť byť účastníkom konania podľa procesných noriem. Štát podľa zákona č. 58/1969 Zb. zodpovedá za škodu objektívne, bez ohľadu na zavinenie za súčasného splnenia v ňom uvedených podmienok. Napriek nedostatku pasívnej legitímácie odporcov súd skúmal, či navrhovateľom vznikla škoda (majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch), či sa štát dopustil

nesprávneho úradného postupu (spočívajúceho v činnosti alebo nečinnosti) a či škoda uplatnená navrhovateľmi je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátu. Dospel k záveru, že ani jeden z uvedených predpokladov nebol splnený. V konaní totiž nebolo preukázané, že by štát nedodržel správny úradný postup t. j. že by nebankový subjekt B. družstvo B. B. vykonával činnosť, ktorú je podľa zákona č. 385/1999 Z. z. oprávnená vykonávať len správcovská spoločnosť, nad ktorou v zmysle zákona č. 329/2000 Z. z. vykonával dozor Úrad pre finančný trh. Správcovská spoločnosť v zmysle tohto zákona je právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je zhromažďovať peňažné prostriedky od verejnosti na základe verejnej výzvy s cieľom ich investovania do majetku vymedzeného zákonom a z neho vytvárať a spravovať podielové fondy a vykonávať nútenú správu podielových fondov. Správcovské spoločnosti môžu mať iba formu akciovej spoločnosti, ich základné imanie musí byť najmenej 50 000 000 Sk (1 659 695, 90 €) a ich obchodné meno musí obsahovať označenie správcovská spoločnosť, akciová spoločnosť alebo správ. spol. a. s. Už nahliadnutím do obchodného registra muselo byť navrhovateľom zrejmé, že v prípade B. družstvo nešlo o investičnú spoločnosť, ktorá vykonáva svoju činnosť na základe vydávania cenných papierov (akcie, podielové fondy) investorom. Spoločnosť B. družstvo B. B. vykonávala činnosť na základe členských vkladov a zmlúv o vrátení ďalšieho členského vkladu. Vykonávanie tejto činnosti jej štát zakázať nemohol, lebo nemohol zasahovať do záväzkovo - právnych vzťahov, ktoré vznikli medzi navrhovateľmi a obchodnou spoločnosťou na základe ich slobodnej vôle podľa Obchodného zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľov rozsudkom zo 16. decembra 2008 sp. zn. 8 Co 246/2008 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcom 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V plnom rozsahu sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o nedostatku pasívnej legitímácie odporcov, pretože v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. môže byť nositeľom zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu len štát, t. j. v danom prípade Slovenská republika, nie jej jednotlivé orgány a už vôbec nie fyzické osoby, ktoré vykonávali funkcie (ústavní činitelia) v týchto štátnych orgánoch. Uviedol, že pri nedostatku pasívnej resp. vecnej legitímácie nie je daná ani poučovacia povinnosť súdu voči účastníkom konania, pretože by nešlo o poučenie

o ich procesných právach a povinnostiach podľa § 5 O. s. p. , ale o poučenie o hmotnom práve, pričom len z neho možno vyvodit' vecnú legitimáciu. Stotožnil sa aj so záverom prvostupňového súdu vedúcim k zamietnutiu návrhu navrhovateľov spočívajúcemu v tom, že v predmetnej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup štátu, resp. jednotlivých jeho orgánov, ako jedna z podmienok zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Zdôraznil, že navrhovatelia slobodne a z vlastnej vôle v rámci zmluvnej autonómie vstúpili do záväzkových vzťahov s družstvom, s ktorým uzavreli zmluvy neodporujúce žiadnemu ustanoveniu v danom čase platného Obchodného zákonníka , prípadne Občianskeho zákonníka a museli si byť vedomí aj rizika spojeného s poskytovaním peňažného vkladu, ktorým sa mali podieľať na jeho majetku resp. podnikateľskej činnosti. Štát teda v zásade nemal možnosť a ani povinnosť zasiahnuť do takýchto súkromno-právnych vzťahov a tým ani do vlastníckeho práva občanov, lebo takýto zásah by bol nad rámec ochrany zaručenej Ústavou Slovenskej republiky. Pre štátne orgány platí, že môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Z toho vyplýva, že ani v prípade, ak by návrh smeroval voči štátu (Slovenskej republike), neboli by splnené zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom jeho štátnych orgánov. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali (prvé) dovolanie navrhovateľa. Navrhli ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietali rozhodnutie bez pojednávania a trvali na oprávnenosti uplatneného nároku na náhradu škody z uvedených dôvodov. Uviedli, že štátne orgány zodpovedajú za škodu spôsobenú svojím nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nevykonávaní kontroly a dozoru nad nebankovými subjektmi a v zakázaní činnosti D. a B. družstva (25.X..2002). Preto sa domáhajú vyplatenia peňazí vložených do B. družstva v špecifikovanej výške podľa zákona č. 58/1969 Zb. (§ 18).

Odporcovia 1/, 2/ sa k dovolaniu nevyjadřili.

Odporkyňa 3/ vo vyjadrení k dovolaniu trvala na nedostatku pasívnej legitimácie v konaní.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 9. júna 2010 č. k. 12 C 430/2004 – 190 zmenil uznesenie tohto súdu zo 7. apríla 2010 č. k. 12 C 430/2004 – 183 tak, že navrhovateľom 1/, 2/ ustanovil pre dovolacie konanie právneho zástupcu z radov advokátov Advokátsku kanceláriu H., K. & P. s. r. o., so sídlom v B. Uviedol, že uznesením zo 7. apríla 2010 (čl. 183), vydaným vyšším súdnym úradníkom, bolo navrhovateľom priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne ustanovený právny zástupca pre dovolacie konanie Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 12. Proti tomuto uzneseniu podali navrhovatelia vo výroku, ktorým bol ustanovený právny zástupca, odvolanie. Toto odôvodnili tým, že o ustanovenie právneho zástupcu žiadali len preto, aby sa podrobili zákonu a každý morálny advokát ich zastupovať odmietol. Jedine advokát P. H. bol schopný zastupovať ich na súde a sú oprávnení sa v zmysle § 20 O. s. p. zastupovať aj sami a neprajú si zastupovanie Centrom právnej pomoci, Kancelária Bratislava. V zmysle § 374 Ods. 4 O. s. p. sudca ich odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka zmenil a navrhovateľom ustanovil pre dovolacie konanie zástupcu z radov advokátov (§ 241 ods. 1 O. s. p.) .

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. septembra 2010 sp. zn. 8 Co 344/2010 odvolanie navrhovateľov proti uzneseniu súdu prvého stupňa odmietol. V odôvodnení uviedol, že podanie odvolania je procesným úkonom účastníka konania. Právo podať odvolanie však prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená ujma, ktorá vyplýva z posúdenia jeho práv a povinností a pre posúdenie ktorej je podstatné porovnanie výsledku sporu s návrhom (nárokom) uplatňovaným navrhovateľom v konaní. Prípustnosť odvolania má totiž vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu, ktorá sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie t. j. či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom), takýmto dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Posúdenie tejto subjektívnej prípustnosti odvolania predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania. Právo podať odvolanie teda nie je dané tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý

na svojich právach. V posudzovanej veci bol navrhovateľom na ich žiadosť ustanovený (uznesením zo 7. apríla 2010) ako zástupca pre dovolacie konanie Centrum právnej pomoci v Bratislave. Proti tomuto uzneseniu podali navrhovatelia odvolanie, ktorému súd v plnom rozsahu vyhovel a uznesením z 9. júna 2010 zmenil uznesenie zo 7. apríla 2010 tak, že navrhovateľom ustanovil pre dovolacie konanie právneho zástupcu z radov advokátov – Advokátsku kanceláriu H., K. & P. s. r. o. , so sídlom v B.. Preto navrhovatelia neboli napadnutým uznesením dotknutí na svojich právach a nebola im spôsobená žiadna ujma, z ktorého dôvodu neboli osobami subjektívne oprávnenými na podanie odvolania (§ 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.).

Proti tomuto uzneseniu (ako aj uzneseniu súdu prvého stupňa) podali (druhé) dovolanie navrhovatelia. Žiadali ho zmeniť a ustanoviť im za právneho zástupcu Centrum právnej pomoci Bratislava . Uviedli, že ich vyjadrenie , podľa ktorého by ich vedel obhajovať len advokát JUDr. P. H., neznamenal, že má byť ustanovený na ich zastupovanie v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolania podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr , či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolania smerujú proti rozhodnutiam, proti ktorým takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je (prvým) dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie

po právnej stránke zásadného významu alebo že ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovolaním navrhovateľov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že (prvé) dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

(Druhé) dovolanie navrhovateľov smeruje proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.) . Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže (druhým) dovolaním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie (podané neoprávnenou osobou), teda uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1, 2 O. s. p., nemožno prípustnosť tohto dovolania z uvedených ustanovení vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p. (proti rozsudku) a podľa § 239 ods. 1, 2 O. s. p. (proti uzneseniu), ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolania nie sú prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému

rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu prípad nedostatku právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným senátom). Navrhovatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietali a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolaní preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu (prvého) dovolania proti rozsudku krajského súdu možno vyvodit', že navrhovatelia namietali, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Teda, že im postupom odvolacieho súdu, ktorý odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania, bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok, s účinnosťou od 15. októbra 2008 zmenil obsah prechádzajúceho znenia ustanovenia § 214 O. s. p. tak, že inak vymedzil prípady, kedy odvolací súd má povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie a kedy môže rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 15.októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o dovolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008).

Podľa § 372p ods. 1 O. s. p. na konanie začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ustanovené ďalej inak.

V prejednávanej veci navrhovatelia podali odvolanie 28. novembra 2007 a odvolacím súdom bolo rozhodnuté 16. decembra 2008, teda už za účinnosti uvedenej novely Občianskeho súdneho poriadku. Na danú vec v súvislosti s postupom odvolacieho súdu bolo potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. októbra 2008.

Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (krajský súd nepovažoval za potrebné dokazovanie dopĺňať alebo zopakovať, súd prvého stupňa nerozhodoval podľa § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania a nariadenie pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodol o odvolaní navrhovateľov bez nariadenia pojednávania. Postupom odvolacieho súdu, plne rešpektujúcim platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. októbra 2008, sa navrhovateľom neodňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádzala, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je aj uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie ako podané neoprávnenou osobou (R 23/1994).

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

V súlade s citovaným ustanovením odmietol odvolací súd odvolanie navrhovateľov uznesením napadnutým (druhým) dovolaním navrhovateľov.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením (vydaným vyšším súdnym úradníkom) zo 7. apríla 2010 súd prvého stupňa vyhovel žiadosti navrhovateľov a ustanovil im zástupcu pre dovolacie konanie (dovolanie proti rozhodnutiu vo veci samej) Centrum právnej pomoci , Kancelária Bratislava . Proti tomuto uzneseniu podali navrhovatelia odvolanie, v ktorom

namietali ustanovenie im tohto právneho zástupcu a súčasne uviedli, že jediným advokátom, ktorý je schopný ich zastupovať je JUDr. P. H.. Odvolaniu navrhovateľov sudca okresného súdu (§ 374 ods. 4 O. s. p.) v plnom rozsahu vyhovel a navrhovateľom pre dovolacie konanie uznesením z 9. júna 2010 ustanovil nimi uvedeného právneho zástupcu . Preto týmto uznesením neboli navrhovatelia dotknutí na svojich právach (ustanovenie právneho zástupcu). Ak za tohto stavu odvolací súd odvolanie navrhovateľov (druhým) dovolaním napadnutým uznesením odmietol, neodňal tým navrhovateľom možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pokiaľ navrhovatelia namietali nesprávne rozhodnutie vo veci samej ako aj vo veci ustanovenia im zástupcu pre dovolacie konania treba uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom dáva výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); samo osebe však nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Účastníkovi konania sa ním neznemožňuje realizácia procesného oprávnenia a neodníma sa mu možnosť konať pred súdom (pozri uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe č. 43/2003, 1/2003, ale aj rozhodnutia tohto súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 282/2006, 3 Cdo 174/2005, 4 Cdo 165/2003).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania proti napadnutým rozhodnutiam nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a § 239 O. s. p. , ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolania v súlade s § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiam, proti ktorým nie je dovolanie prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutými rozhodnutiami odvolacieho súdu z hľadiska ich vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným odporcom dovolací súd náhradu trov tohto konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali, nepriznal, pretože im žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júna 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta